

divjimi, nezvestimi, od Turkov podpihnjenimi prebivalci Bosne prav krepko, slavno. 19. den avgusta udala se je Bosna z glavnim mestom Serajevo. (Dalje prih.)

Gospodarske stvari.

Slaba perjadščina.

Dnes povemo nekaj, kar gre bolj na naše gospodinje, kakor pa na gospodarje, toda tudi tem bode prav, če si reši kje kedaj gospodinja kako pišče, ko je že za-nj nevarno, da ne pogine. Izgodi se namreč rado, da pogine mlado pišče pa se skorej ne zna, zakaj. Ni bilo ušivo, ni bilo grdo vreme pa tudi slabe krme ni imelo, vse eno pa je bilo na tem, da bi poginilo ali pa je v resnici poginilo, ker se mu ni pomoglo v pravem času.

Kaj mu je torej bilo? Prehitro, prehudo je rastle in zato je oslabeło ter je, če se mu ni prišlo na pomoč, tudi poginilo. Izpozna pa se to na neprimerno dolgih perotnicah, take ima, da jih ne more na-se potegniti in jih torej vlačí za seboj. V tem tako pišče vedno civka in gre na solnce, če je tudi pri kvoklji. Pri nekaterih začne ta bolezen rano, že v prvih štirinajstih dneh, pri drugih pa nekaj pozneje, v petem ali osmem tednu.

Ako si jih hoče gospodinja še rešiti, naj jih spravi v topel hlev brž, ko zapazi, da boleajo in naj jim daja kuhano meso in jajce, oboje drobno zasekano in v toliki meri, kolikor se jim ljubi le-te zmesi vzeti. Po tej hrani okrevaajo v malih dnevih in gredó lahko na tem poleg drugih na dvorišče. Prav pogosto se prikaže le-ta bolezen pri perjadi, ki ima močne kosti, največkrat pri petelinih. Ako se jim pa postreže, kakor smo rekli, bodo kmalu zdravi in ne samo to, še le lepo vzrastó in so take živali rade prav velike.

Posebno rada je ta bolezen pri anglijskih pritlikovcih (piščetih) in pa pri puranih. Pri prvih izgodéva se to, ker dobodo prav hitro perje, pri drugih, puranih, pa zato, ker gre veliko v njih kosti in v cel, precej težek život. Pri purčeti je dobro, če se izpusté izpod kapja samo v suhem vremenu in si potlej iščejo sama svoj živež.

Tudi pri racah nahaja se enaka bolezen, za-nje pa si nabereš polžev, kolikor ti jih je moč dobiti. Nje je treba pa zmučkatí s kraja, pozneje pa se dajo tudi kar celi mladim račem. Raca je sploh požrešna stvar in tudi mlada že kaže to svojo lastnost; sila veliko ti požre polžev in v pičlih dveh urah jih je tudi že do cela povžila.

Keber, kurja hrana.

Keber ali hrošč obiskuje nas redno, vsako četrto leto se prikaže a brez njega nismo no-

beno leto. Da dela veliko škodo sam, pa še posebno tudi njegova bubika, to je znano in smo že tudi mi večkrat o tem govorili. Dobro, če ne zastonj!

Dnes pa naj pokažem na njegovo korist in to pri kurah. Keber je namreč dobra kurja hrana. Navadna hrana sicer ni in ne more keber biti kuram, le-ta je in ostane zmerom še zrnje, semena in nekaj tudi zelenjad. Ali kuram, ki nesó jajca, treba je še druge hrane, take, ki ima v sebi beljakovine, taka pa se dohiva le iz živalskih snovi: iz mesa, krvi, črvov in — kebrov. Zadnji so za to, kakor navlašč in še po ceni. Treba je le par krajcarjev dati otrokom, da jih tresó iz drevja ter zberó pa nam jih prinesejo v jerbaščeku.

Nje potlej umorimo, ali že s tem, da jih polijemo s kropom ali pa, da jih pomučkamo. Na dvorišče, v gnojišče vreči to golazen je sicer dobro, toda bolje je, če jo posušimo. Izgodi se to lahko na solnci ali bolje v peči. Daje se potlej ta hrana kuram lahko sproti, ali tudi prihranimo je lahko nekaj za poznejši čas, kedar kure začnó nesti jajca.

Čudo, kako so potlej kure rodovitne. Taka hrana jim vidno dobro zalega, saj še same rade skočijo visoko za kebro, kedar ga vglédajo. Tem bolje pa še jim služi potlej, kedar ne najdejo več druge hrane iz živalskih snovi. Kmetje poskusite s to hrano!

Sejmovi. Dne 15. janija pri sv. Barbari poleg Konjic, v Celji, v Lembahu, na Planini, v Mozirji in pri sv. Vidu nižje Ptuja. Dne 16. junija v Poličanah. Dne 20. junija v Imenem in v Vitanji.

Dopisi.

Iz Maribora. („Slovensko društvo“.) Pozno, vendar pa je prišlo pri „slov. društvu“ letos do zborovanja. Kar pa še več reče, to zborovanje je bilo v resnici lepo in še precej številno. Razven gospóde v Mariboru videli smo poleg c. kr. okr. komisarja. g. A. vit. Arailza, zastopnike iz veliko drugih okrajev, iz Celja gg. drž. in dež. poslanca M. Vošnjaka, dr. Jos. Srnce, dr. Dečkota; iz Ormoža dr. J. Gršaka, iz Konjic dr. Rudolfa, za tem iz okolice čč. gg. župnika Fr. Schwarzra in kaplana Jos. Kostanjevca iz Kamnice, posestnike Fr. Mlakarja iz Hošnjice, J. Lorbeka, M. Muršeca, Fr. Velebila in veliko drugih zavednih kmetov. Zboru je predsedoval g. dr. Fr. Radaj, ter je v imenu odbora izrekel svoje veselje nad tem, da je tako lepo število vdeleževalcev pri zboru in še posebej, da je prišlo toliko kmetov na zborovanje. Isti gospod je potem poročal o tem, kako je doslej z društvom bilo, ter je izrekel nado, da bode poslej delovanje društva gotovo še vse